

Creier aprins

Adrian Păunescu

Cuvinte vechi se retrezesc în mine
ca armăturile-ntr-un adăpost,
în creier port copilul care-am fost,
mi-e panică și cald și-apoi mi-e bine.

Ce înțeles mai are și ce rost
bolboroseala care-n gând îmi vine,
creierul meu, cu turlele lui pline,
refuză vremea prețului de cost.

Sunt, tot, o întrupare de cuvinte,
m-ar strânge, m-ar răni, m-ar spinteca
memoria copilului fierbinte
dac-ar izbi □ din partea de părinte □
cu interjecții în armura mea.

Mi-e creierul aprins.